

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године, код свију полицијских власти, и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, а на основу члана 162. закона о уређењу округа и срезова, поставити:

за начелника треће класе округа подринског Милорада А. Вујичића, начелника четврте класе истог округа.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. јуна 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, поставити:

у Министарству Унутрашњих Дела:

за писара друге класе Николу С. Вељковића, писара треће класе, и

за писаре треће класе: Драгољуба М. Петаковића, Жарка Т. Миловановића и Јеремију Протића, писаре четврте класе тога Министарства.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 23. јуна 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, поставити:

за полицијског писара друге класе среза врачарског Крсту Љ. Милетића, пређашњег судског писара, и

за писаре треће класе Управе вароши Београда: Милорада М. Куртовића, практиканта Министарства унутрашњих дела и Димитрија Протића, практиканта среза врачарског — правнике.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. јуна 1908. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I., на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, одобрено је решење Државног Савета од 13. јуна 1908. год. Бр. 3593., које гласи:

„Одобрава се Министру унутрашњих дела да на оправку старих зграда опште државне болнице у Видинској улици, по ревидисаном предрачуну и одобреној лицитацији, може утрошити суму у 4.890 динара и овај издатак показати у расходу на терет ванредних расхода Министарства унутрашњих дела, санитетско одељење, одређене на истраживање, сузбијање и лечење заразних болести, позиција бр. 4 санитет. буџета ове године, предвиђене на оправке и доправке постојећих болничких и осталих санитетских зграда.“

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 28. јуна 1908. год. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I., благоволео је на предлог заступника Министра унутрашњих дела, Министра правде, поставити:

за начелника друге класе полицијског одељења Министарства унутрашњих дела, Чедомиља А. Костића, начелника треће класе истог Министарства;

за управника крагујевачке окружне болнице, Д-р Димитрија Антића, лекара среза жичког;

за полицијске писаре друге класе:

Драгомира Нешковића, полицијског писара треће класе среза трнавског;

Милорада Жеравчића и Димитрија Трифуновића, полицијске писаре треће класе среза ужичког;

Милорада Миловановића, полицијског писара треће класе среза трстеничког;

Борђа Павловића и Милана Мариновића, полицијске писаре среза нишког;

Драгутина Васића, полицијског писара треће класе начелства округа пожаревачког;

Живка Стојковића и Милана Цветковића, полицијске писаре треће класе Управе града Београда;

Милана Кузмановића, полицијског писара треће класе среза врачарског;

Драгослава Костића, полицијског писара треће класе среза посавског, округа београдског;

Драгишу Пантелића и Владимира Стојадиновића, полицијске писаре треће класе среза параћинског;

Милорада Ристића, полицијског писара треће класе среза поцерског;

Животу Степановића, полицијског писара треће класе среза косаничког;

Илију Анђелковића, полицијског писара треће класе среза жичког;

Филипа Животића, полицијског писара треће класе среза нишког;

Живојина Миливојевића, полицијског писара треће класе среза кључког;

Михаила Павловића, полицијског писара треће класе среза расинског;

Милована Илића, полицијског писара треће класе среза нишавског;

Божидара Божића, полицијског писара треће класе среза драгачевског;

Радисава Ђ. Недића, полицијског писара треће класе среза алексиначког, и

Драгића Пауновића, полицијског писара треће класе среза ражањског.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 29. јуна 1908. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ДОКАЗ У КРИВИЧНОМ ПОСТУПКУ

(НАСТАВАК)

Да се сведоку са овога основа забрани заклетва потребно је ово:

аа) Да је сведок неистинито навео важне чињенице. Важне су чињенице оне, које су од утицаја на постојање и квалификацију дела или на кажњивост окривљеног, као н. пр. да је украђена ствар била закључана, или да се окривљени нарочито спремао на извршење дела и т. д. Да ли је једна чињеница важна или неважна одлучује суд, јер се с обзиром на разноврсност случајева не може поставити једно опште правило.

бб) Да су наведене чињенице или околности неистините, т. ј. да је њихова неистинитост несумњивим доказима утврђена.

вв) Да сведок није могао показати, да је то учинио из пометње, из заблуде. Закон не тражи потпун доказ за постојање заблуде, већ само да се заблуда доведе до вероватноће, стога је и употребио израз „показати“ а не „доказати“.

На све ове основе, са којих сведок не сме бити заклет, суд има да пази *по службеној дужности*. Ако би се десило, да буде заклето лице које се не сме заклет, то заклетва неће вредети (први одељак § 114). Не уништава се, дакле, цео поступак, нити сведоцба, већ се само сматра као да заклетве није ни било, те се стога таква сведоцба не може у доказној вредности изједначити са заклетом сведоцбом.

2. *Случајеве релативне неспособности предвиђа § 112 у другом и трећем одељку.*

Сем лица која се апсолутно не могу заклетати (§ 114), неће се закљичати према § 112 још и ови сведоци:

а) Лица противу којих би постојала *основана сумња*, да њихов исказ, ма и под заклетвом био, не одговара истини (трећи одељак § 112). Ова лица нису апсолутно већ релативно неспособна, јер закон наређује, да се таква лица касније могу заклетати, ако се сумња буде отклонила. Ове сумњиве сведоке не треба помешати са неспособним сведоцима за заклетву ма из које тачке § 114. Да ли противу једног сведока постоји основана сумња, да његов исказ не одговара истини, зависи само од оцене суда. Суд је дужан у протоколу да назначи, зашто сведока сматра сумњивим. О томе, који су сведоци сумњиви, види касније § 34 под 2.

б) Неће се заклетати ни они сведоци чији су искази *без сваког значаја* (други одељак § 112). Суд је, према овоме, дужан да оцењује сваку сведоцбу, и да не допусти заклетву чим из садржине сведоцбе нађе да она није од важности за кривичну ствар, т. ј. да ни у колико не доприноси њеном решењу. Само у једном случају допушта закон, да се закуне и онај сведок, чија је сведоцба без сваког значаја, а то је, кад суд с основном држи да сведок зна о ствари сведочити, али неће да каже оно што зна (други одељак § 112). У овом случају заклетва служи као средство, којим се сведок, ако што зна, има да наведе да то и каже. Да се од оваког сведока тражи заклетва, потребно је прво, да суд има разлога или основа да посумња у истинитост његовог исказа, да ништа ближе не зна, и, друго, да се, с обзиром на личност сведокову, може узети да ће он казати све што зна кад се од њега тражи заклетва. Суд, дакле, треба пажљиво овде да поступа, да не би долазило до лажних заклетви.

Речено је раније, да реформирана законодавства не знају за релативну неспособност сведока за заклетву, већ само за апсолутну и то у врло ограниченој мери. Овако решење потпуно одговара начелима реформираног поступка, а нарочито начелу слободног судијског уверења, као и начелима усмености и непосредности. Јер, ако би се допустили и основи за релативну неспособност, то значи, да би суд имао после сваке сведоцбе да оцењује и решава, да ли је она сумњива и да ли доприноси решењу кривичне ствари или не, па да, према томе, допушта или забрањује заклетву. Овакав рад не само да би отегао поступак, него би могао изазвати и неправилне одлуке, јер суд није увек у стању одмах после испита сведока да оцени, да ли је његов испит од важности или не, јер се то понекад може видети тек кад се узме у оцену све што је на претресу било.

Да је рђаво, што је наш законик усвојио и основе за релативну неспособност, види се из тога, што наши судови по утврђеној пракси, закљичу све сведоке изузев оних из § 114, којима је заклетва забрањена.

III. Од велике је важности питање *о времену* заклетве. Ово питање, опет, садржи у себи два потпитања: прво, у ком се стадијуму поступка има сведок заклетати? и, друго, кад се сведок има заклетати, пре или после испита?

1. *Питање о стадијуму поступка у коме се сведок има заклетати законодавци решавају различито.* У овоме се битно разликују реформирана законодавства с начелом слободног судијског уверења, усмености и непосредности, од старијих законодавства с истражним начелом и теоријом законских принудних доказа.

Сви реформирани кривични поступци наређују, да се сведок по правилу закљиче на главном претресу, а само по изузетку у генералној истрази. Закљичање на главном претресу потпуно одговара поменутиим начелима реформираног поступка, јер је у њему главни претрес најважнији стадијум у коме се имају да прикупе сви докази за доношење пресуде. Суд може за основицу својој пресуди узети само оне доказе који су усмено и непосредно на главном претресу изнети; према томе, као доказ може послужити само сведоцба дата на главном претресу, па онда и заклетва мора ту бити положена. Кад суд има да донесе своју одлуку по свом убеђењу, створеном на основу доказа, онда се сви ти докази морају пред њим прикупити; он треба и да види сведока и да га чује како кад сведочи, тако и кад се закљиче. Генералној истрази је циљ само да припреми главни претрес, а не и да дефинитивно прибере доказе.

Другаче стоји ствар у законодавствима с истражним начелом и теоријом законских принудних доказа. У њима се сведоци по правилу закљичу у генералној истрази а не на главном претресу. Ово долази отуда, што у овим кривичним поступцима генералној истрази није циљ само да припреми главни претрес, већ да потпуно истражује и кривично дело и кривца, па, по томе, да истражује и утврђује и саме доказе. Главни претрес је само понављање онога што је у генералној истрази било, а никако није он главни стадијум у поступку. Између главног претреса и генералне истраге нема разлике односно прикупљања и важности доказа, јер се кривична одговорност оптуженог може потпуно утврдити и доказима прибављеним у генералној истрази.

(наставиће се)

Д-р Бож. В. Марковић.

О ТУЖБАМА ПО ЧЛАНУ 28. УСТАВА

против државних чиновника, званичника, председника општинских судова, кметова и општинских званичника због повреда приватних права вршењем службене дужности, и ислеђењу по овим тужбама.

(СВРШЕТАК)

Само код неких кривичних дела, као што су дела из §§ 106., 122., 123., 125. и 127. кр. зак. може суд сам по непосредно поднесеној тужби приватног лица да изврши истрагу без претходног комисијског извиђаја по §§ 48. и 49. зак. о чинов. грађ. реда. По тужбама приватних лица за ова дела, доиста може суд сам, на основу прибављених акта о званичној радњи оптуженог чиновника, саслушања сведока, поднетих доказа у тужби, да изврши ислеђење и утврди постојање дела и не тражећи претходно комисијско ислеђење по зак. о чинов. грађанског реда. Али код других неких дела, као што су утаје, фалсификата књига, послуга и т. п. иследни судија није у могућности, као што смо казали, да изврши ислеђење по поднесеној приватној тужби, без претходног извиђаја комесара, — једног или више — одређеног у смислу §§ 48. и 49. зак. о чинов. грађ. реда. Само што би као што рекосмо, надлежни министар који га одређује, био дужан да се одмах одазове судском захтеву за такво ислеђење. Цитирана дакле одлука Касационог Суда: *„не тражећи претходно комисијско ислеђење по закону о чинов. грађ. реда“*, не може да се примени у сваком случају оптужења чиновника за повреду прив. права у службеној дужности, и ми смо трамо: да ово комисијско ислеђење о коме је реч не треба тражити само у оним случајевима т. ј. онде, где суд доиста може да изврши ово ислеђење без претходног комисијског ислеђења по зак. о чинов. грађ. реда, као што су дела која смо горе поменули. Где пак то није могућно, као што су примери оптужаба које смо наводили, има места примени §§ 48. и 49. зак. о чинов. грађ. реда: ислеђењу преко комесара, и у том смислу треба и разумети поменуту одлуку Касационог Суда. Свакојачко, једном законском допуном §§ 48. и 49. пом. закона потребно је довести у сагласност ове законске прописе са чл. 28. устава, како би се избегле садање тешкоће, које износимо, и контроверзна мишљења у овим питањима. У исто време требало би прописати, због случајева ислеђења које приказујемо, да је овај извиђај преко комесара, једног или више, о коме је реч у цитираним §§-има: *„дужан министар да нареди одмах сваки пут по захтеву првостепеног суда и у случајевима чл. 28. устава, кад суд буде нашао то за потребно, и ради истог буде се обратио надлежном министру, у чијем је ресору чиновник кога је приватно лице оптужило по чл. 28. устава“*. Само на овај начин, моћи ће суд да изврши истрагу по свакој поднесеној тужби приватних

лица против чиновника због повреда прив. права, које му се предају непосредно по чл. 28. устава, коју сада, преко иследног судије, као што смо видели, није могућно извршити у сваком случају ових оптужења. Осим тога, и сама истрага коју суд буде водио на казани начин, добила би јачу гаранцију, да је правилно извршена, јер би се водила на основу административног извиђаја извршеног од стручног лица — комесара — из саме струке у којој је оптужени чиновник.

* * *

Тужбе које поједина приватна лица предају суду на основу чл. 28. устава против председника општинских судова, кметова и општ. часника, због приватних повреда права, још су многобројне и чешће од оних које се предају суду против чиновника. У њима се обично представљају кривична дела из §§ 122., 123., 125. и 127. крив. зак. по пекад и дела из 111. и 113. кр. зак.

И ако је за ислеђење ових кривичних дела, по правилу надлежна полицијска власт, јер је по § 19. крив. суд. пост. она редовна иследна власт за сва кривична дела осим оних које учине чиновници у службеној дужности, ипак се поједина приватна лица радије обраћају са тужбама о којима говоримо, непосредно суду, користећи се чланом 28. устава и тако обилазе надлежну полицијску власт за ово ислеђење. Како ових тужаба има доста, а територијална надлежност првостеп. судова доста је пространа, то су судови у немогућности да врше брзу истрагу по овим тужбама. Осим тога, ово ислеђење кривица општинских часника по овим тужбама успоравају и друге тешкоће око прибављања акта од општин. судова, саслушања сведока, који се позивљу у суд из доста удаљених места, итд. Међутим су полицијске власти, као непосредне надзорне власти над општинским судовима, и као редовне иследне власти, по § 19. кр. пост. у бољој могућности да брже изврше истрагу по поменутим делима; да на време констатују само дело, ако постоји и испитају све околности које само брза истрага може да прикупи, док учинилац, дела није уништио трагове.

Видели смо да иследни судија првост. суда који врши ислеђење по овим тужбама није редовна иследна власт за ислеђење крив. дела. Иследни судија је делегирани орган суда за судска дослеђења по прописима главе XVI крив. суд. пост. и за ислеђења у оним случајевима које предвиђају §§ 22., 23., 24., 25., 201. и 208. крив. пост. Ти су случајеви, као што смо казали, кад га министар правде одреди за ислеђење каквог крив. дела на захтев полиц. власти; кад се дело пред судом појавило; кад има да се иследи још какво дело оптуженог, који је под суд стављен.

Члан 28. устава проширио је ове атрибуције иследног судије и на ислеђења по тужбама о којима је реч у истом и о којима говоримо. У колико је ово проширење његових атрибуција на ислеђења по чл. 28. устава, јача гаранција за индивидуалну слободу и права приватних

лица, јер се истрага поверава лицу које је независно у својој радњи од управне власти, у толико као што смо видели оно има и својих махна. Најглавнија је махна та што овоме ислеђењу оскудева брзина истраге, која се и при најбољој вољи за брзим ислеђењем не да отклонити због тешкоћа које смо изнели, а које се у пракци толико примећују. Осим тога, проширењем атрибуција иследног судије и на ислеђења о којима говоримо, буди се у неку руку неповерење у редовну иследну полицијску власт, која је у првом реду надлежна за ислеђење по тужбама приват. лица против општинских часника. Злоупотребе и несавесности у ислеђењу лако је сузбити, али је незгодно допустити овај изузетак ислеђења против општин. часника, од редовне иследне власти за ова дела, а то је полицијска, донде докле је она у опште редовна иследна власт за крив. дела. У самом ономе јавном интересу, у коме је донесена одредба чл. 28. устава о праву појединих прив. лица на непосредну тужбу суду против општинских часника, због повреда приватних права, потребно је и одржање ауторитета редовне иследне власти за ова ислеђења, који се, као што рекосмо, у неколико врећа овим изузетком. Не може се мислити да је законодавац то хтео. Довођењем у сагласност цитираних одредаба крив. суд. поступка, у којима су одређене функције иследног судије првост. суда, које су уског пространства по овим одредбама, са чл. 28. устава, — које је на реду — зар не би било умесно том приликом, дати суду овлашћење: да у случајевима поднесене тужбе суду против општ. часника по овоме члану, *ислеђењем по истој суд може извршити и преко надлежне полицијске власти, кад то за потребно нађе?* Тиме би се боље очувао ауторитет редовне иследне власти у самом оном јавном интересу у коме донесена ова уставна одредба, а прив. права била довољно заштићена тиме што би сам суд водио рачуна о овим ислеђењима, која буде предао полиц. власти.

Милов М. Станојевић.
судија.

ПРИЈАВЉИВАЊЕ СТАНОВНИШТВА

код полицијских и општинских власти

Г. М. Протић, бивши пиатомац Министарства Унутрашњих Дела за студирање питања о пријављивању становништва у париској полицији, побуђен нашим недовољним мишљењем о његовом раду у томе правцу, — како то тврди уредништво „Полицијског Гласника“, — сматрао је за потребно, да подвргне стручној оцени наше дело о пријављивању под горњим насловом, чланцима штампаним у 18.—21. броју овога листа.

Верујемо, да је његова намера била најбоља и да се свим силама трудио, да да оцену, коју је наше дело заслужило, у колико му је то било могућно, — али видимо и то, да је било са свим излишно

од стране уредништва нарочито истицати побуде рецензентове, јер се оне и овако на први поглед и сувише јасно виде. Та критика није неумитна, јер није хладна; није објективна, јер има побуда; није стручна, јер нема доказа за своја тврђења; али има нечег другог: има пуно сарказма, који јој не доликује и неозбиљних рефлексја, које често прелазе у отворено заједане, с тога смо, у интересу угледа овог листа, принуђени да протестујемо одмах у почетку свог одговора против таквог тона критике, каква се у овом листу раније није чуо.

Не упуштајући се у разматрање тога, да ли пуна одговорност пада на самог г. Протића, који је злоупотребио гостопримство или на уредништво „Гласника“, које није обратило довољно пажње на такав начин критиковања у службеном листу министарства — изјављујемо, да се на те неозбиљности нећемо ни освртати, већ ћемо се само заустављати на оцењивању оних замерака, о којима се озбиљно може дискутовати.¹⁾

Критика г. Протића базира, по нашем уверењу, на површном познавању самога предмета, на нетачним фактима и неправдним закључцима, што је све последица површности, али је све то речено таквим сигурним тоном, да би сваки коле необавештенији читалац морао доћи у сумњу, коме ће од нас двојице дати за право, те смо због тих читалаца и принуђени да дамо овај свој одговор, јер обавештењима није потребан.

Изношења г. Протићева третираћемо истим редом, којим их је и он извео.

У почетку свога излагања тврди г. Протић ово: „На првом месту имамо да констатујемо, да сваки ко прочита ову књигу не може бити начисто са тим, шта је у истој превод а шта оригинал, јер ма да је писац, одмах после садржаја, означи изворе којима се служио ипак је по утврђеним правилима у пракси био дужан при даљем детаљном излагању на сваком месту назначити шта је и из кога дела узео, па би се према томе могло тачно оценити шта је лишчев оригинал.

Кад то није учињено, онда нека нас извини г. Лазаревић, што морамо да изјавимо, да овакво писање по мало личи на старо посрбљавање“.

Надамо се, да ће г. Протић опет са своје стране извинити, што ово његово тврђење морамо одмах огласити за потпуно безразложно и тенденциозно. Ми смо изношењем уређења и функционисања пријавних одељења у страним полицијама, поглавито констатовали факта на основу којих она постоје те би сумњичењу критичаревом било места, ако би могао доказати, да смо извесне ставове у књизи изнели тачно или у преводу или у изводу по тексту којег извора, — али он то није ни могао, ниги може наћи. Он нас силом гони да изјавимо, ма да се наш карактер буни против тога, да смо добре две трећине из-

несеног материјала у нашем делу изнели по личном сазнању на пракси, јер смо у страним полицијама личним радом хтели поцрпсти све оно, што ни најбоља књига не може дати — искуство, а тај материјал не може г. Протић ни у каквом штампаном ни писаном извору наћи, пошто је то само производ њихове дугогодишње праксе, који се преноси само на овај начин. Оригиналане, пак, наше рефлексје примећују се у књизи одмах по првој речи, а њих тек ваљда нисмо ни од куда могли да позајмимо! У осталом, ми ћемо драге воље г. Протићу ставити на расположење ова та дела, те нека се увери какво је то „посрбљавање“ било, али с тим, да то после отворено и призна.

Друга замерка г. Протићева састоји се у томе, што смо међу изворима набројали и „правилник“ софијског градоначелства, а на 93. стр. своје расправе тврдили, да је софијска полиција узела за базис уређења тог свог одељења наш чланак о пријављивању становништва, штампан у „Полицијском Гласнику“ почетком 1906. год. Он у томе види неку нелогичност и контрадикцију. Та ствар, међутим, није тако неразумљива ни нелогична, како се то њему чини.

Наш чланак о пријављивању становништва штампан почетком 1906. год. у „Полицијском Гласнику“, служио је заиста као користан материјал и базис софијској полицији, приликом израде њиховог „правилника за службу в адреснато биро при столичном градоначелство“, о чему имамо и писмено признања од секретара њихове полиције г. Недева. Тај је правилник штампан тек у јулу или августу прошле године, а поменут је као извор са простог разлога, што смо у расправи у кратким потезима навели организацију софијске полиције на томе пољу, те је било потребно, да њиме утврдимо тачност изнесених факата. Излишно је, пак, за сваког другог, сем за г. Протића, да се напомене, како су они тај „Правилник“ ипак написали према својим локалним потребама, унесавши у њ и неке одредбе, карактеристичне специјално за њихову организацију и ако су им за основ послужила уређења страних модерних полиција, које смо у свом чланку највише истицали. Када смо се у књизи својој дотакли и тих њихових особених одредаба, морали смо се позвати и на извор, — а то је све бар тако природно и јасно!

У току даљег излагања износи г. Протић и овако карактеристично констатовање: „Тврдити да ово одељење може са успехом пратити рад и кретање подозривих и по јавни поредак опасних лица, то је, да не претерамо, апсурд, а кад то чини један дугогодишњи полицијски чиновник онда нам даје слику веома наивног човека, кад очекује да ће се чим се овако одељење установи, Илија Гавриловић, Станоје Богдановић, Марко Чапкун и остали зликовци и професионалне варалице одмах сами пријављивати полицији са својим правим именима, са зато прописаним формуларима, на случај да дођу у Београд, ради својих операција“. Уз то наводи даље, да за таква

контролисања постоје у свима великим варошима одељења за јавну сигурност, какво у неколико има и наша управа под називом „кривично одељење“.

Отворено изјављујемо одмах, да никад нисмо могли очекивати тако мало верзираности у пословима и користима од пријавног одељења код лица, које је специјално студирало тај предмет. Да је г. Протић пажљивије прочитао наша излагања о уређењима појединих одељења у оним полицијама, које смо навели, видео би у свакој од њих, како смо се на овом питању нарочито задржавали и да смо свагда том приликом истицали успехе постигнуте тим послом на контролисању сумњивих лица.

Говорећи о организацији тих одељења у немачким полицијама, ми смо тачно изнели колико таква одељења стоје у нераздвајној вези са „потерничком контролом“ и како се ова без првог не да ни замислити; исто смо тако изнели и његову везу са сличним евиденцијама криваца код бечке и пештанске полиције. Код загребачке полиције утврдили смо и цифрама те успехе, наводећи, да је та полиција у 1906. год. помоћу овога одељења пронашла 867 лица и словом: *осам стотина шест и седам лица*, која су била тражена разним потерницама, а за које се у добром проценту свакако неће моћи тврдити, да су мање опасни по јавни поредак и сигурност од поменутих Гавриловића, Чапкуна и других. Том смо приликом и то нагласили, да наш детективски кор, кога у сразмери са трошковима овог одељења у Загребу прескупо плаћамо, не може ни приближно успеха да покаже у гањању криваца и ако г. Протић тако много полаже на одељење, које они представљају.

И поред свега тога г. Протић назива наше тврђење наивним и апсурдним! Да ли ће и други после овога то рећи, сумњамо!

А ради јачег доказа ми се баш позивамо и на организацију француске полиције на овоме пољу, коју нам је и сам г. Протић у своме чланку изнео. Ко пажљиво прочита целокупан рад њен на томе послу увидеће, да су Французи та одељења за контролисање странаца искључиво увела у тој сврси.

Па не само то, већ се ово пријавно одељење, у колико је нама познато, третира у одељку о *јавној сигурности* у свима збиркама полицијских наредба и другим полицијским књигама немачке литературе, што је исто тако јак доказ, да нисмо говорили у ветар, када смо оно тврдили. А да је свакако исти случај и код Француза, види се из тога, што по г. Протићу, ту функцију пријављивања хотелских путника и других самаца врше органи јавне сигурности.

Одељење за јавну сигурност допуњава ову контролу помоћу пријављивања и обратно, — то је наше тврдо уверење. Чак идемо и даље те тврдимо, да модерно одељење јавне безбедности не може ни да се замисли, нарочито по већим варошима, ако не располаже пријавним подацима о становању појединих лица и

¹⁾ Ова г. Лазаревићева замерка у колико се односи на уредништво потпуно је неоснована, пошто је г. Протић своју оцену писао под пуним потписом.

њиховом кретању. У осталом, ускоро ће се дати прилика г. Протићу, да чита једну нашу расправу о томе питању, која ће му свакако дати разлога да промени своје мишљење о овој функцији пријавног одељења.

Ми смо тврдили, да због немања модерно уређеног одељења за пријаву становништва београдска полиција показује сталне недостатке у практичном и успешном раду сваког њеног одељења и у свем свом пословању, а да због тога и контролни извршних предмета по квартовима бележе по неколико хиљада предмета годишње и ако их у ствари нема на извршењу ни четврти део. Међутим, г. Протић тврди, да је ово наше мишљење скроз нетачно и погрешно, наводећи, да има других узрока, са којих наша полиција не даје жељене резултате, али да је најмањи узрок томе оскудица у оваквом одељењу. Он приписује њен неуспех преоптерећености разноврсним пословима, које полиција по правилу не би требало да врши, већ судови или које друге власти, као што је то и на страни случај.

У нашој расправи ми смо писали само о важности одељења за пријављивање, те смо га с тога и поменули међу узроцима неуспеху; а да смо писали у опште о нашим полицијским недаћама, свакако бисмо и ми поред тога узрока и онога, који г. Протић помиње, могли изнети много, много више. И ако г. Протић има право, када наводи други узрок неуспеху, ипак греша са свим, када пријавном одељењу не придаје никакве важности ни утицаја на ову несрећеност у нашој полицији.

Зар може он да оспори, да оно силно хаотично стање, које влада код извршних предмета по квартовима није последица оскудице у тачним адресама дужника? Зар њему није позната пракса београдске полиције, јединствена по својој штетности и непажњи, да се велика већина извршних, административних, па и добар део кривичних предмета шаље из кварта у квартал под већ стереотипном фразом „с молбом на даље тражење“ — а то све због оскудице у познавању адреса појединих становника? И сматра ли он, да би Управа града Београда могла с успехом извести какву новину у погледу сталног контролисања људи исте професије, или у погледу вођења сталне евиденције сумњивих личности, као и лица раније осуђиваних, лица под полицијским надзором и тиме подобно без тих пријавних података?

Ми категорички тврдимо, да београдска полиција без таквих података не може нити ће моћи успешно да испуњава свој задатак, па чак ни онда, кад би се реформисала у оном правцу, како је г. Протић у своме чланку нагласио. Без података о кретању грађанства не би, по нашем уверењу, могао да се предузме никакав успешан рад ма у коме правцу, а то и јесте разлог, са кога ми и сада остајемо при своме тврђењу.

У својој књизи смо искрено признали, да нисмо довољно верзирани у питању о пријављивању у француској полицији.

Говорећи о томе питању у њих, ми смо навели правац, у коме се креће рад у тој полицији, а за детаљније податке и ближа обавештења о пријављивању њихових становника, нарочито смо се оградиле овим ставом: „За остале податке о својим грађанима служе се они пописним подацима или каквим другим помоћним евиденцијама и контролама. *што би нам најбоље могле објаснити наше колеге, које су слате у Француску, ради полицијских студија.*“

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

Васа Лазаревић.

ПОУЧНО - ЗАБАВНИ ДЕО

ТРИ СТУДЕНТА

Од Јонана Дојла

(НАСТАВАК)

— То заиста не умам казати, господине Холмсе. Већи је од Индијанца, али мањи од Гилхриста. Биће од прилике пет и по стопа висок.

— Тако је, са свим тачно, рече Холмс. А сад вам желим лаку ноћ, господине професоре!

Овај узвикну од чуђења и запрепашчења.

— За име Бога, господине Холмсе, та, ваљда, ме нећете сада овако оставити! Изгледа ми, да вам мој положај није са свим јасан. Сутра је испит. Ја морам неизоставно још вечерас радити. Али испит не могу одржати, ако је ма и један од ових табака преписан. Цела ствар не сме да се сазна. Помислите само на скандал! Ставите се само у мој положај, па ћете моћи појмити моју ужасну ситуацију.

— Ви ту ништа не можете изменити. Ја ћу сутра ујутру доћи к вама, па ћемо говорити даље о тој ствари. Ако буде могуће, даћу вам онда савета, какве све мере треба да предузмете, а дотле оставите целу ствар каква је била — са свим тачно такву.

— Добро, господине Холмсе.

Професор је био направио тако несрећан израз лица, да се на Холмсовим уснама могао приметити лаки осмејак.

— Будите потпуно спокојни, сигурно ћемо наћи излаза. Само ћу понети оно грумење блата и отпатке плајваза. С Богом!

Кад смо опет били у мрачном дворишту, погледасмо у горње прозоре још један пут. Индијанац је још шетао по својој соби тамо амо. Други се нису могли видети.

— Па, Ватсоне, шта мислиш ти о свему овоме? упита ме Холмс кад смо изашли на улицу. Као каква вештина у бацању карата, зар не? Имаш три пуба. Један је од њих био. Сад погађај! Који је од њих прави онај кога ми тражимо?

— Онај младић на највишем спрату. О њему је и професор дао најгору оцену.

Али и Индијанац је чинио некакав чудноват утисак на човека. Што се тако непрестано шетка тамо амо по соби?

— То није баш тако значајно. То чине многи људи на пример кад уче што год напамет.

— Али тако нас је непријатељски гледао.

— То би исто и ти учинио кад би ти дошло неколико страних људи, а ти имаш на прагу испите, па ти је и сваки минут драгоцен. Не, ту ја не налазим ничега. Плајваз и нож нису ми били ни најмање подозриви. Али са *оним* човеком није све у реду.

Холмс показа неодређено према кући.

— Са којим?

— Па се Банистером, слугом. Он је ту ма и најмање морао бити умешан. То је са свим тачно, Ватсоне.

— Он је на мене учинио утисак скроз поштеног човека.

— И на мене. Али то ми баш и пада у очи, да један скроз поштен човек — ево, овде је једна велика трговина са писањем материјалом. Ту ћемо да почнемо истраживање.

У целој вароци било је само четири такве радње, иначе без икаква значаја; у свакој је од њих Холмс показивао оне отпатке плајваза и обећавао награду ако му се да такав плајваз истога материјала. Сви су продавци нудили да набаве такав плајваз, објашњавајући да је таква врста плајвазова необичне дебљине и да их ретко имају на стовариштима. Мој се пријатељ није показао много зловољан због тога, већ је само комично слегао раменима.

— То није баш тако утешно, драги Ватсоне. Најбољи траг није нас никуда ближе могао одвести и већ почињем да сумњам да ћемо без овога моћи стићи циљу. Бога ти, па ово је већ девет сати, а газдарица нам је говорила много о зеленом грашку и како треба тачно у пола осам да будемо на вечери. Но, та ће се радовати кад дођемо. Пази само, ти долазиш увек доцније на вечеру, па ће ти сад газдарица отказати собу? Ја ћу, разуме се њој отказати, и иселићемо се, али тек пошто разрешимо проблем о нервозном професору, небрежљивом слуги и о оној тројници вредних студената.

* * *

Тога вечера Холмс није ништа више говорио о тој ствари, ма да је после вечере дуго још седео замишљен.

Сутра дан ујутру, око осам сати, тамањ кад сам био готов са својом тоалетом, приђе он к мени у собу.

— Но, Ватсоне, време је већ да идемо ка универзитету. Можеш ли да причекаш са доручком?

— Разуме се.

— Професор ће бити ужасно немиран док му не однесемо позитивних доказа.

— И ја у то верујем! А можеш ли му саопштити што извесно?

— Мислим да могу.

— Да, драги мој Ватсоне; целу сам тајну открио.

А какав си материјал прикупио ноћас?

— Охо, па нисам ваљда, забдава устао тако необично рано, у шест сати јутрос. Напорно сам радио већ читава два сата и прошао сам у најмању руку пет миља, драги мој, док нисам нешто нашао. Ево, види!

На то ми показу у руци три груменчића црнкаста, лепљива блата.

— Па, ти си, Холмсе, синоћ имао само два таква грумена!

— А један сам јутрос нашао. То је најсигурнији доказ. Одакле је нумера три, одатле поуздано морају бити и нумере један и два. Ха, Ватсоне? Сад хајдемо, дакле, да не мучимо више нашега пријатеља.

* * *

Кад смо ушли у професореву собу затекли смо га у врло жалосном стању. Кроз неколико сати требао је да почне испит, а он још није знао, да ли да објави своју бруку или да остави крадљивцу да ужива плод свога педела. Од уз буђења једва се диже и потрча ка Холмсу раширених руку:

— Хвала Богу, господине Холмсе, да сте једном дошли! Ја сам већ био у очајању, мислећи да сте ме заборавили. Шта да радим? Треба ли да одржим испит?

— Да; свакако треба да га одржите?

— А онај несретник — ?

— Њега ћу вам довести;

— Зар га ви знате?

— Мислим, да га знам. Ако већ нећемо да ствар продре у јавност, онда морамо на се узети извесна права и образовати једну врсту малог суда. Молим вас, господине професоре, седите ви тамо. Ти овде, Ватсоне! Тако! Ја ћу сести на столицу у средини. Тамо, сад мислим да седимо у довољно озбиљној позитури, да у кривца изазовемо мало страха. Звоните, молим вас!

Банистер уђе у собу и преплаши се од наших озбиљних судијских израза лица.

— Хоћете ли, молим вас, да затворите врата, рече Холмс. Тако, Банистере, сад нам испричајте праву истину шта све знате о јучерањем догађају.

Човека пређе преко целог лица сармтно бледило.

— Ја сам вам већ све казао, господине.

— Зар ништа немате да додате?

— Баш ништа, господине.

— Онда морам да вам управим неколико питања. Кад сте јуче сели на ону столицу, да то нисте учинили за то, да сакријете на њој некакав предмет, који би издао онога који је био у соби?

Банистер је био са свим поражен.

— Не, господине, то сигурно нисам.

— То је само једно питање, рече Холмс благо. Ја отворено признајем, да за то немам никаквих доказа. Али то је са свим вероватно, као што може и то бити, да сте у моменту, кад је господин професор окренуо леђа вратима, пропу-

стили да изађе човек који је био скривен у спаваћој соби. Онога истог човека, који је загледао у коректуре.

Банистер само скупи своје суве уснице.

— Унутра није био ни један човек, господине.

— Ах, то је штета, Банистере. До сада сте говорили истину, а сада знам да сте лагали.

(свршиће се)

Превео с немачког
Д. В. Вакић.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине драгоцветске, актом својим Бр. 948. пита:

„Код првостепеног јагодинског суда, а по спору Илије Петковића, из Шуљковца противу Михаила Петровића, теж. онд. на дан 16. марта 1892. године под № 3374., закључено је поравнење због издања тапије овакве садржине:

„На данашње рочиште дошли су парничари па се поравнаше тако, да тужени за месец дана од данас изда тапију тапију првостепеним судом потврђену на спорно имање, а ако не хтедне или не могне, онда да врати тужиоцу 504 то јест пет стотина и четири динара.

Тако исто да тужени накнади тужиоцу плаћену таксу у тридесет и пет динара и 20 п. дин.“

Од дана закљученог поравнења, па све до пре месец дана, тужилац — односно његова три наследника пошто је он — тужилац — умро, држали су спорно имање, без икаквог узнемиравања, јер им тужени у остављеном року по напред изложеном поравнењу, није издао судом утврђену тапију нити пак новац вратио. Но тек пре месец дана тужени Михаило положио је сав новац у 504 динара једном од наследника тужиоцевих, пошто остала двојица на ово нису пристали, и ушао самовласно у цело имање, па исто поорао, ма да је било јечмом засејано, и ова двојица су га оптужили кривично за самовлашће.

Моли се уредништво Полицијског Гласника да у свом наредном листу изволи по овој ствари објаснити следеће:

1. Да ли оптужени Михаило може бити кривично одговоран, што је самовласно ушао у имање ове двојице, којима новац није дао, и што им је засејани јечам поништио;

2. Да ли се остављени рок од месец дана у предњем поравнењу, односи и на издање тапије и на враћање новца, и какав значај има ово поравнење сада према парничарима, пошто у остављеном року није тапија издата, нити пак новац враћен, или ако се остављени рок не односи ни враћање новца онда када је рок враћању новца;

3. Да ли тужени Михаило има права тек сада после 16 година да враћа новац и имање узима, и да ли је у том случају дужан платити тужиоцима побољшање овога имања, или ако тога права нема онда да ли се тужиоци као наследници пок. Илије могу на спорно имање убащинити? Напомиње се уредништву, да је тужени Михаило у времену продаје имања имао право по закону за издање тапије“.

— На ово питање одговарамо:

Из речи: „да тужени за месец дана од данас, изда тужиоцу тапију првостепеном суду потврђену на спорно имање. а ако не хтедне или не могне, онда да врати тужиоцу 504 динара“, како поравнење гласи, може се извести једини правилан закључак, да је или једно или друго — издавање тапије или повраћај новца требао учинити у року од месец дана.

После тога рока, кад тужени није учинио ни једно ни друго, остало је уговорно стање онакво, какво је било и пре поравнења.

Ако је купац хтео да нагна продавца на издавање тапије, он је то могао учинити новим спором, држећи, наравно, и даље имање у својим рукама по праву куповине и плаћене цене.

Продавац, опет, није могао врати суму кад је хтео и узимати имање натраг, јер би раскидања уговора и он могао тражити само судским путем.

И, кад је одношај створен куповином остао недирнут скоро 16 година, онда продавац није могао без пристанка купца, односно наследника, ући у продато имање.

Ако је један од наследника пристао да прими новац натраг, он је то могао учинити само за свој део имања, пошто остала двојица наследника, ако су пунолетни, имају такође права самоопредељења, а ако су малолетници, а у задрузи су, они имају право протеста по § 510. грађ. закона.

Према овоме, продавац је крив што је самовласно ушао у делове оне двојице, који нису пристали на повраћај новца, и треба га казнити за кривицу из § 375. а. кр. закона, ако није застарела.

Њему остаје право, да од онога, коме је неумесно положио новац, тражи повраћај.

II.

Деловођа општине вел. градиштанске пита:

„Поводом расписа господина Министра финансија од 17. априла ове године ПБр. 15584. и одговора уредништва, датог на питање суда општине скробничке, у бр. 24. Полицијског Гласника, нашао сам нерасправљено једно најглавније питање; па за то учтиво молим уредништво, да и то питање изволи расправити, па ми за тим свој одговор преко листа дати.

Расписом господина Министра финансија ПБр. 15584. регулисано је и расправљено питање, о наплати таксе из ТБр. 20. закона о таксама; дакле за пре-

писивање службених акта и докумената без оверења, и ако је по моме мишљењу та такса у честим случајевима споредна; нарочито онда кад неко лице хоће и да препише, а и да потврди та акта.

На против, ни расписом господина Министра, а ни објашњењем уредништва, одштапаном у бр 24. Полиц. Гласника, није расправљено питање о наплати таксе из ТБр. 15. закона о таксама, *дакле* за оверење преписаних акта.

Пошто по моме скромном мишљењу, такса из ТБр. 20., стоји у вези са таксом из ТБр. 15. закона о таксама, то ми је част учтиво замолити уредништво, да ми у своме цењеном листу изволи дати следеће објашњење:

1. Да ли општинске власти, при оверавању преписаних акта имају право да таксу из ТБр. 15. закона о таксама, наплаћују у корист своје касе, или и ту таксу треба наплаћивати у корист државне касе, као што је то расписом г. министра финансија ПБр. 15584. за таксу из ТБр. 20. наређено;

2. Да ли при оверењу преписаних акта и докумената, треба наплаћивати и таксу за оверење из ТБр. 15. а и таксу за препис из ТБр. 20., (па било да је препис извршила власт, било приватно лице), или у таквим случајевима треба наплаћивати само таксу за оверење условљену у ТБр. 15. Ово тим пре што су у честим случајевима тумачења разнолика, јер неки наплаћују и једну и другу, а неки пак само ону из ТБр. 15? У осталом, ма какво објашњење уредништво на ова питања дало, ја ипак стојим на том гледишту, да је распис господина Министра финансија од 17. априла о. г. ПБр. 15584. у супротности са ТБр. 87, 87 а и 88 закона о таксама, где је изрично прописано, да ће општинске власти само те таксе наплаћивати у корист државне касе.

— На ово питање одговарамо:

Пошто је г. Министар финансија, као надлежан за извршење и примену закона о таксама, расписом својим од 17. априла ове год. Бр. 15584. наредио, да се такса из бр. 20. тарифе наплаћује и код општинских судова у таксеним маркама, то ће се и такса из бр. 15. исте тарифе, која је у свима случајевима оверавања преписаних акта нераздрожна од таксе из бр. 20., наплаћивати у таксеним маркама.

Тачно је дакле мишљење, да се у случајевима, кад се преписују и оверавају акта, наплаћује и такса из т. бр. 15 и она из бр. 20.

Што се тиче осталог, уредништво је изнело своје мишљење у бр. 24. Полиц. Гласника.

III

Суду општине гор. б. речке, на акт Бр. 1148, одговара се, да је питање, које он горњим актом покреће, већ расправљено у бр. 2. Полицијског Гласника за ову годину, на захтев општине сремачке, па нека тамо потражи потребно обавештење.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОТЕРЕ

Чедомир Бабић — Живковић, кројачки радник, родом из Мале Дренове, ноћу између 24. и 25. прошлог месеца украо је своје газди Драгославу Зарићу, кројачу из Крагујевца један пар одела у вредности 100 динара и разног прибора кројачког у вредности 59 динара. Чедомир је стар 19 година, високог раста, сувоњав, носав, у лицу приомањаст, на левом образу има младеж, ноге су му криве; на себи има ново штофано одело, на глави при шешир са већим ободом а на ногама ципеле. Позивају се све власти да га живо у својим домањима потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству округа крагујевачког с позивом на депешу Бр. 10329.

Милан Стевановић, слуга покрао је свога газду Мирослава Пелпаржа, апотекарског помоћника из Ниша, и по извршењу дела одмах побегао. Милан је стар 17 година, високог раста, приомањаст, сувоњав, на себи има капут и панталоне од затвореног штофа, на глави при шешир, на ногама ципеле. Нека га све полицијске и општинске власти потраже и пронађеног стражарно спроведу начелству окружног с позивом на депешу Бр. 12589.

Лемоан Ханри Гидо Леон, инжењер из Париза, који је био под кривичном истрагом и у притвору због познате преваре са прављењем дијаманата, злоупотребио је слободу у коју га је истражни судија привремено на јемство пустио, и побегао. Лемоан је стар 30 го-

и у Србију, износимо му фотографије (са и без браде) и позивамо све полицијске и општинске власти, да на његову појаву обрате најстрожу пажњу. На случај Лемоановог проналаска, треба га претрести и притворити, па

Лемоан Ханри Гидо Леон, (без браде).

одмах известити Управу града Београда, код које је пре неколико дана долазио један инспектор париске полиције и молио да се за одбегом варалицом најживље трага.

Јеремија Лутовац и Милутин Вуковић, питомци војно-занатлијске школе из Крагујевца, 20. прошлог месеца украли су Дра-

Лемоан Ханри Гидо Леон, (са брадом).

дина, добро развијен, великих ушију, забаченог чела, испупченог носа, косе смеђе, угаситозеленкастих очију; од особених знакова има: а) једну брадавицу на десном образу за 1 см. у десно од десне ноздрве; б) једну малу брадавицу за 4 см. испред деснога уха; в) једну врло малу брадавицу између очију, и г) иде мало погрљено.

Утврђено је, да је Лемоан пре 20. дана пропутовао из Аустро-Угарске за Бугарску, и да се поново вратио у Аустро-Угарску. Како, према овоме, није искључена могућност да може прећи

гољубу Јовановићу и Ђоки Барјактаровићу, ондашњим, 38 динара у готовом новцу, један сламни шешир и једну качкету, и по извршењу дела одмах побегли. Треба их потражити и пронађене спровести начелству округа крагујевачког с позивом на депешу Бр. 10368.

Добросав Војић, земљод. из Брзохода, среза моравског, окр. пожаревачког, и **Никола Радивојевић**, из Малог Лаола, среза млавског, осуђеници београдског казненог завода, 1. овог месеца побегли су из Добричева,

где су били упућени на рад. **Добросав** је стар 30 година, средњег раста, очију жућкасто-плавих, косе и обрва риђих; од особених знакова има: а) ожиљак од ране, неправилног облика, дуж целог левог малог прста,

сно од седмог кичменог обртња; д) брадавицу величине зрна од пасуља, за 2.5 см. испод седмог кичменог обртња и за 1 см. у десно од кичме и б) испод ове брадавице има више ожиљака од чира. На осуди је био због седам опа-

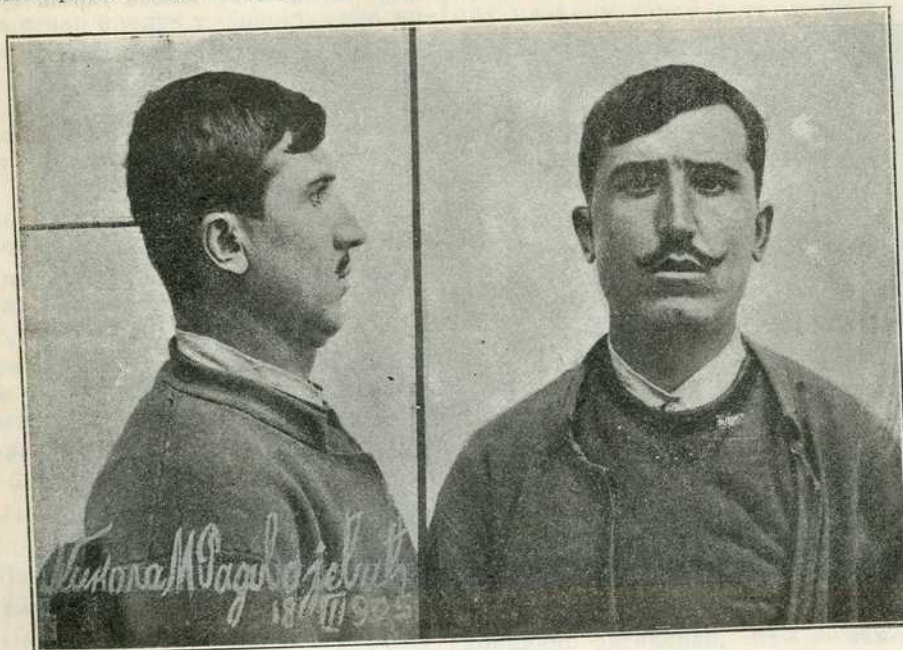
ски; **Фердинанд** је стар 23 године, висок, плав, очију плавих, по занимању фабрички радник; **Антон** је стар 22 године, висок, плав. Пронађене треба спровести суду општине Лесковачке.

на страни антеријорној, услед чега је прст у трећем зглобу укочен и мало повијен и б) белегу од посекотине, облика X, величине 1/1 см., на првом зглобу кажипрета, страна постеријорна. На осуди је био због опасне крађе, а осуђен је пресудом пожаревачког првостепеног суда од 12. фебруара 1904. г. Бр. 8848 на пет (5) година робије у лакој окову. Раније је једном осуђиван у 1902. години на две године затвора због просте крађе. **Никола** је

сних крађа, а осуђен је пресудом пожаревачког првостепеног суда од 24. октобра 1900. године Бр. 43556 на двадесет (20) година робије у тешком окову.

Износећи њихове фотографије, позивамо све полицијске и општинске власти да их енергично у својим домаћинствима потраже и пронађене стражарно спроведу Управи београдског казниног завода с позивом на акт Бр. 3659.

стар 31 годину, високог раста, добро развијен, очију жућкастих, косе и бркова смеђих; од особених знакова има: а) белегу од посекотине, у облику праве линије, правца косог, величине 2 см., на трећој фаланзи левог кажипрета, страна антеријорна; б) младеж, величине пшеничног зрна, за 3.5 см. испод и у десно од десног угла уста; в) по десној страни лица има више ситних црних младежа; г) брадавицу, величине кукурузног зрна, за 5 см. у де-

Т Р А Ж Е С Е

Петар Робек, Иван Раичић, Фердинанд Фабекч и Антон Пахол, аустро-угарски војни бегунци, којима је одређено за стално место становања Лесковац, отумарали су пре неколико дана из Лесковца, и до сада нису нађени. **Петар** је стар 21 годину, висок, смеђ, по занимању ковач, говори чешки и немачки; **Иван** је средњег раста, смеђ, говори само срп-

ски; **Фердинанд** је стар 23 године, висок, плав, очију плавих, по занимању фабрички радник; **Антон** је стар 22 године, висок, плав. Пронађене треба спровести суду општине Лесковачке.

Милорада сина **Иштата Пантелића**, земљоделца из Вучаловића, среза драгачевског, кога је нестало 16. прошлог месеца, тражи начелник среза драгачевског актом Бр. 10125 ради предаје родитељима. Милорад је стар 10 година, омамен, црномањаст, на себи има кошуљу и гаће, зубун од сељачког сукна, на глави шајкачу. Пронађеног треба упутити поменутом начелнику.

—

Милана Вукајловића, земљоделца из Солотуше, среза рачанског, који је кажњен због заузећа општинске утрине, тражи начелник среза рачанског актом Бр. 7360. Милан је стар 27 година, високог раста, сувоњав, очију плавих, црномањаст, малих црних бркова, брија се, на десном образу има белегу од посекотине. Пронађеног треба упутити поменутом начелнику.

Тихомира Петровића, из Јездине, среза трнавског, и **Радисава Благојевића**, из Пухова, среза драгачевског, столарске шегрте, који су пре неколико дана побегли из Чачка од свог газде **Јована Пајовића**, столара, тражи начелство округа чачанског актом Бр. 5414. Са собом су однели своје буквице, а поред тог: два дјета и четири пакла јексера. Пронађене треба спровести поменутом начелству.

Љубисав син **Милосава Савића**, земљод. из Вуковца, 14. прошлог месеца отумарао је од куће без знања и питања родитеља, и до сада се није вратио. **Љубисав** је стар 17 година, средњег раста, у лицу плав, косе смеђе, у сељачком оделу. Позивају се све власти да **Љубисава** потраже и пронађеног упуте начелству округа пожаревачког с позивом на акт Бр. 10785.

Марију жену **Јована Вучуревића**, земљ. из Бериља, среза добричког, које је нестало ноћу између 17. и 18. прошлог месеца, тражи начелник среза добричког депешом Бр. 7274. Са собом је однела 30 динара у новцу, један златан и четири обична прегена. **Марија** је стара 19 година, средњег раста, добро развијена, у лицу плава, очију зелених, на челу има белегу од посекотине. Пронађену треба упутити поменутом начелнику.

К Р А Ђ А С Т О К Е

Ноћу између 27. и 28. прошлог месеца непознати крађивци украли су једног коња и једну кобилу **Милијану Стевановићу**, земљод. из Вел. Моштанице, среза посавског округа београдског. Коњ је матор 20 година, доратаст, са жигом "Т", а кобила је матора 5 година, доратаста, у једну задњу ногу путаста, са жигом "В". Депеша начелника среза посавског округа београдског Бр. 8578.

Обраћа се пажња свима властима на ову покрају.